Ч. 114 Второкъ 25 мая (6 червня) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи незапечатанѣ вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Поясненя ґр. Кальнокого.

Міністеръ справъ заграничныхъ гр. Кальнокій даючи поясненя ситуаціѣ политичнои въ комісіи для справъ заграничныхъ угорскои Делеґаціѣ, заявивъ насампередъ, що пôсля того, якъ теперь рѣчи стоять, поясненя ти̂ були бы злишни̂, але они все таки не будуть безъ хôсна. Міністеръ сконстатувавъ вôдтакъ зъ якъ найбôльшою точностію, що вôдносины межи нашою Монархією а Нѣмеччиною и Италією не змѣнили ся въ нѣякôмъ напрямѣ. Они такъ само щири̂ и крѣпки̂, якъ були доси и позôстануть такими и на будучнôсть. Словамъ, высказанымъ въ Найв. Бесѣдѣ престольнôй о дуже дружныхъ вôдносинахъ зô всѣма державами, не треба приписувати якоись особлившои ваги; значать они лишь, що чувство безпечности и надѣѣ на удержанє мира скрѣпляє ся и що въ сѣмъ взглядѣ можна добачити потѣшаючій поступъ. Коли сказано було, що и наши̂ обовязки що до розвою нашои силы оборонної та готовости до бою не змѣнили ся, то причины сего не треба добачувати въ политичныхъ намѣреняхъ поодинокихъ державъ; небезпечнôсть лежить въ войсковôй ситуаціи, але й та зменшить ся зъ часомъ въ наслѣдокъ добрыхъ вôдносинъ державъ до себе и щезне зовсѣмъ.

Коли въ Найв. Бесѣдѣ престольнôй не було згадки про державы балканьски̂, то длятого, що давнѣйше лишь выимково згадувано про Болгарію, бо тамошна грôзна ситуація насъ непокоила: теперь же и тамъ ситуація спокôйна и длятого не було потребы про ню згадувати. Що до Италіѣ то зазначивъ ґр. Кальнокій яко важный фактъ то, що бôльша часть италіяньского народу при кождôй нагодѣ выступає за политикою мира.

Вôдповѣдаючи делеґатови Дюрковичеви въ справѣ ситуаціѣ въ Сербіи, заявивъ п. Міністеръ, що тамъ о революціи не могло властиво бути и бесѣды; прискорено лишь повнолѣтнôсть короля. Справы въ Сербіи пôдуть и въ будучности спокôйно, а панованє короля Александра буде могло бути щасливе. Мы не робимо въ Сербіи нѣякои политики; намъ ходить о то, шобы вôдносины сербскихъ орґанôвъ правительства до нашихъ були прихильни̂ и дружни̂, щобы вôдносины межи населенємъ нашои монархіѣ а сусѣдного королевства були такъ дружни̂, якъ пристало на сусѣдôвъ. Вже за послѣдного правительства вôдносины були поправили ся, а теперѣшне правительство дало такожъ якъ найлѣпши̂ завѣреня того.

Що до Россіѣ, то може п. міністеръ запевнити, що якъ самъ царь Александеръ III такъ и єго правительство мають супротивъ нашои монархіѣ якъ найлѣпши̂ намѣреня и можна лишь тѣшити ся зъ того, що наши̂ вôдносины до Россіѣ полѣпшають ся. Буде то зъ часомъ найважнѣйшій мотивъ, щобы пануюче въ Европѣ напруженє войскове щезло, щобы збôльшуванє оборонної силы у всѣхъ державахъ дôйшло разъ до кôнця и наставъ нормальный станъ, котрый єсть цѣлею нашои мирнои политики. Ажь до того часу єсть нашимъ обовязкомъ дбати про нашу силу оборонну, але й оглядати ся на фінансы та робити лишь то, що для нашои арміѣ конче потрѣбне.

По сѣмъ заявленю ухвалено міністрови для справъ заграничныхъ, ґр. Кальнокому повне вотумъ довѣря.

Переглядъ политичный.

Гостина рускихъ путникôвъ въ Римѣ пôдъ проводомъ нашихъ князѣвъ церкви вже закôнчила ся и многи̂ зъ нихъ вертають вже домôвъ. Авдієнція у Єго Святости Папы Льва XIII вôдбула ся дня 29 мая. Промову мавъ Є. Ексц. Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ и вручивъ Є. Святости въ дарунку вôдъ Русинôвъ галицкихъ евангеліє, адресу и шкатулку, роботы Марка Мегеденюка зъ Рѣчки, зъ Петровымъ грошемъ въ сумѣ 10.000 зр. золотомъ. Близши̂ вѣсти о гостинѣ рускихъ путникôвъ въ Римѣ якъ и дословну промову Є. Святости Папы до рускихъ путникôвъ, подамо въ найблизшôмъ числѣ.

Зъ Вѣдня доносять, що хорватскій пос. Черновичь постановивъ выступити рѣшучо въ Делеґаціяхъ противъ привѣтного письма еп. Штросмаєра, высланого на ювилей благотворительного комітету въ Петербурзѣ.

Vaterland нотуе поголоску, що на послѣднôй радѣ міністрôвъ въ справѣ ческой були голосы такъ подѣлени̂, що не ухвалено нѣчого рѣшучого и постановлено наразѣ заняти выжидаюче становище. Єсть то, каже згадана ґазета, о стôлько имовѣрна вѣсть, що справа ческа не вымагає въ теперѣшнôй хвили рѣшучихъ крокôвъ.

Що хто думає.

Вывѣдавъ и розповѣвъ — Запска.

Що думає собѣ жѣнка:

Що не було краснои понадъ ню дѣвчины, теперь вже такихъ нема; що могла бы була лѣпше вôддати ся, якъ вôддалась; колибъ була тогды хотѣла, то була бы вôддала ся за найпершого богача; ажь двохъ мало зъ розуму не зôйшло, коли довѣдали ся, що она вже заручила ся; що єѣ чоловѣкъ може бути щасливый, коли она єму дôстала ся; що ѣй нѣчого не забагає ся; що она ще дуже молодо выглядає и нѣхто не повѣривъ бы, що она має вже таки̂ велики̂ дѣти; що она зъ дуже доброго роду; що єѣ приятельки мають шалене щастє; що зъ неѣ добра господиня; що она за мали̂ грошѣ умѣє красно убрати ся; що она выглядала бы такъ само красно, якъ єѣ найблизши̂ сусѣдки, колибъ выдавала тôлько грошей на строѣ; що на єѣ першôй сусѣдцѣ нема нѣчого; що тамта друга не умѣє убрати ся до лиця, лишь навѣшує на себе лахи; що третя сусѣдка залицяєсь до хлопцѣвъ; що нещасливи̂ ти̂ мужѣ, що не мають такои жѣнки, якъ она; що й она сподобалась бы ще не одному, скоробъ лишь того хотѣла; що она все таки ще станомъ тоненька, хочь трохи згрубѣла; що єѣ знакома далеко грубша; що она лишь парою жиє, а цѣлый день мусить гнѣвати ся; що всѣ кравчихи до нѣчого, бо жадна не умѣє зробити ѣй суквѣ до стану; що швець наумысно робить ѣй велики̂ черевики; що то зовсѣмъ невызначно, що она собѣ трохи бровы пôдчорнює; що то єѣ приятельцѣ нѣчого не помагає, хочь она малює ся, бо то все таки заразъ пôзнати; що у неѣ гостѣ найлѣпше бавлять ся; що нема другои такъ господарнои а притôмъ и такъ образованои жѣнки, якъ она; наконець, що она дуже рада зъ того, що не така, якъ други̂.

Що думає собѣ чоловѣкъ:

Що зробивъ велику дурницю, коли оженивъ ся; що не може того поняти, якъ мôгъ такъ розумный чоловѣкъ, якъ вôнъ, дати ся такъ зловити на полову; що то тому виновати вôдорвани̂ ґузики и студени̂ стравы; що коли мужчина женить ся, то иде зъ дощу пôдъ ринву; що вôнъ мавъ велике щастє до дѣвчатъ; що ще теперь не пôзнала бы на улици жадна, що вôнъ жонатый, скоробъ лишь заглянувъ ѣй въ очи; що жѣнки не значать нѣчого въ свѣтѣ; що зъ єго жѣнкою трудно бы выдержати, колибъ хто не умѣвъ зъ нею такъ обходити ся, якъ вôнъ; що вôнъ паномъ дома; що єго жѣнка дуже боить ся; що у него дома не стане ся нѣчого безъ єго вѣдомости; що вôнъ має занадто быстре око, якъ щобы єго могла жѣнка за нôсъ водити; що вôнъ часомъ и уступить ся жѣнцѣ, але то лишь для святого спокою; що вôнъ не допускає до того, щобы жѣнка взяла єго за чубъ; що єго начальникъ то чоловѣкъ, зъ котрымъ не можна вытримати; що вôнъ такъ працює, що ажь мало не розôдре ся; що єго заслугъ не умѣє нѣхто оцѣнити; що отъ такій маленькій ордеръ бувъ бы єму дуже до лиця; що єго жѣнка безъ потребы заздрôсна, бо вôнъ не дає до того нѣякои причины, скорше мôгъ бы вôнъ бути заздрôсный; що панна Б. лишь длятого не вôддала ся, що вôнъ єѣ не взявъ; що не одна мала надѣю, що вôнъ зъ нею оженить ся; що панѣ Б. чогось дуже завертає до него очима; що та хороша трафікантка дуже єму рада, коли вôнъ зайде до неѣ купити циґаро; що вôнъ ще не такъ вылысѣвъ, якъ єго товаришѣ, хочь значно молодши̂ вôдъ него; що єго дѣти дуже добре выховани̂ и що єго сынъ дôйде колись до того, до чого вôнъ не мôгъ дôйти; що житє старыхъ кавалерôвъ то таки нужденне; що єго дѣти такъ поведуть ся, якъ вôнъ того хоче; наконець, що житє родинне має свою красу для того, хто добре вышумѣвъ и що єго жѣнка могла бы була гôршому дôстати ся.

Що думає собѣ мати:

Що всѣ инши̂ дѣти то якъ малпятка, коли прийдуть на свѣтъ, лишь єѣ то ангелики; що нема красшихъ и розумнѣйшихъ якъ єѣ дѣти; що дѣти панѣ А. и панѣ Б. не рôвни̂ єѣ дѣтемъ, не знати, якъ они можуть такъ бути зарозумѣли̂ на таки̂ дѣти; що на єѣ дѣти то ажь люде зглядають ся на улици — таки̂ красни̂; що она убирає дѣти простенько але гарненько; що єѣ дѣти, страхъ, яки̂ розумни̂, ще коли були въ колыскѣ, то вже видко було по нихъ ихъ розумъ; що ще не

Gaulois оголосивъ розмову одного изъ своихъ редакторôвъ зъ Савориномъ, редакторомъ „Нов. Времени“, въ котрôй Саворинъ сказавъ, що свого часу не заключено нѣякои угоды межи Россією и Францією, але пôдписано протоколъ важный на три роки, котрый має бути вôдновленый. До того причинивъ ся головно россійскій амбасадоръ въ Парижи, ґр. Моренгаймъ. Царь, котрый есть прихильникомъ мира и дуже противный войнѣ, рѣшивъ ся на той пôдписъ лишь по зрѣлôй розвазѣ и длятого нема чого побоювати ся, щобы вôдносины межи Россією а Францією змѣнили ся.

Дописъ.

Зъ Солотвиньского.

(Станъ засѣвôвъ. — Наши пасовиска и дороги).

У насъ звышь двѣ недѣлѣ падають дощѣ зъ малыми перервами, тожь черезъ тоє опôзнилась у насъ весна; садимо ще бараболю, не знати лише, коли єѣ выбирати будуть люде. Пôзнѣйшй вôвсы красшй, бо раншй пожовкли, певно задля студени; вже по св. Дусѣ, а мы мусимо ходити ще въ кожусѣ; особливо ночи и ранки дуже холоднй. Озимина у насъ незла, хочь декуды виднѣють ся плѣшѣ. Зъ худобою такожь клопôтъ, бо черезъ дощѣ такъ дороги попсували ся, що худоба, заки дôйде до пасовиска, то по черева бриде въ болотѣ. На пасовиску такожь бѣдує; вже то громадскй пасовиска въ загалѣ нужденнй а теперь черезъ дощѣ змѣшенй зовсѣмъ, тожь худоба хиба проходжує ся по пасовиску, щобы зъ голоду не згибла. Що дороги у насъ пустй, то лишь недбальство дотычныхъ громадъ. Кôлько то часу марнуєсь неразъ на дурно на забавы и „оказіѣ“, але щобы дороги польнй поправити, нѣкому не въ головѣ. Чи то прийдесь ѣхати, чу худобу выгнати, то загибель приходить. Пôдгôрскй громады мають и готовый шутеръ пôдъ руками, лишь бы вывезти, та высыпати дороги. але де намъ! Я буду другимъ высыпувати дорогу? каже неоденъ. Мôй дѣдъ, мôй тато такъ ѣздивъ, та й я буду! Ту лишь начальство громадске могло бы и повинно лиху зарадити. Але правда нашимъ начальствамъ такожь треба бы принуки — а хтожь принукає? коли за дороги польнй нема, здає ся менѣ, въ законѣ громадскôмъ нѣякои згадки. Абожь гадаєте певно, що въ насъ публичнй дороги добрй? Сохрань Боже, и то нѣ. Що черезъ Гвôздъ и Молотковъ, якъ сухо, то поѣдете дуже добре и голова нэ заболить; якъ болото, то вже правда, голова болѣти не буде, але заразъ чоловѣкъ погадає собѣ, чому то тй дороги такъ помякли, коли шутеръ пôдъ руками! Въ кождôмъ случаю ѣдучій черезъ тй два села, бодай не заклине, бо скоро пустить ся ѣхати до Солотвины то, вже почавши вôдъ Бабча, дорога такъ погана, хочь тверда, що радше пѣхотою йти, якъ ѣхати. У насъ набираєсь въ Манявцѣ (рѣчка) шутру, не перебираючи камѣня и сыпле ся на дорогу; ну що меншій то встрягне, а грубый держить ся на верху. Такъ вышутрована дорога почавши вôдъ Бабча черезъ Маркову ажь до мѣста Солотвины. Ще гôрша дорога веде въ Маняву, ѣхати тыми дорогами для чоловѣка, що не звыкъ туды ѣздити, то смерть! Якъ бы я не бувъ Христіяниномъ, то колибъ прийшло кому заклясти — я заклявъ бы: бодай бы тебе занесло на Манявску або Солотвиньско-Марковецку дорогу! Колибъ не шкôра на тѣлѣ, тобы й однои кôстки не лишило ся на ѣдучôмъ тыми дорогами. Се дороги твердй; але знаємо мы ще дорогу публичну мягку; ѣдучій зъ Солотвиньского до Надвôрнои, коли не хоче на Гвôздъ ѣхати, бо то далеко, то заразъ зъ Молодкова бере на бôкъ и, правда, ѣде коротшою дорогою иа рѣку, рогатку выминає, але кôлько набѣдує ся, закимъ доѣде до Надвôрнои, то оденъ Богъ знає. Дорога тая повинна бы бути справлена Надвôрнянами; шутеръ пôдъ руками, Тажь мы тутъ давно зôтхаємъ за тымъ, коли то у насъ лучше буде, та чекаємо того часу, коли власти зволять ласкаво заняти ся поправою тыхъ дорôгъ! Мали бы велике прости Богъ. А кôлькобъ то благословенія вôдъ людей упало на свѣтлй Выдѣлы повѣтовй. богородчаньскій и надвôрняньскій, якъ бы то такъ теперь по веснѣ заохотили они начальство громадске до направленя дорôгъ. Отъ така бѣда у насъ.

Новинки.

Львôвъ дня 5 червня.

— **Є. ц. и к. Высокôсть** Архикнязь Людвикъ Вікторъ пробуває у Львовѣ.

— **Конкурсы.** Краєва Дирекція скарбу розписує конкурсъ на кôлька посадъ безплатныхъ практикантôвъ цловыхъ. Подавати ся треба до 4 тыждневъ вôдъ дня оголошеня конкурсу. — Окружна Рада шкôльна въ Бôбрцѣ оголошує конкурсъ на двѣ посады катихитôвъ, греко и римо-кат. при школахъ народныхъ въ Бôбрцѣ зъ платнею 500 зр. рôчно. Поданя треба вносити до кôнця липня.

— **Загальнй зборы членôвъ філіѣ „Просвѣты“ въ Рогатинѣ** вôдбудуть ся дня 7 червня т. є. въ надходячу середу. Выдѣлъ філіѣ просить всѣхъ членôвъ, щобы зволили взяти якъ найчисленнѣйшу участь въ сихъ зборахъ. На порядку дневнôмъ стоитъ: Справозданє уступаючого выдѣлу; выбôръ нового выдѣлу; вôдчитъ и внесеня членôвъ. Початокъ о $10\frac{1}{2}$ годинѣ рано въ сали Рады повѣтовои.

— **Въ имени комітету будовы руского театру** заявляю сердечну подяку впов. добродѣямъ въ Бродôвъ за щедрй датки на будову руского театру, присланй на мои руки, а то: п. Герасимовичеви, ветеринареви, за даръ 5 зр; дрови Струмѣньскому лѣкареви за даръ 10 зр.; п. Игнатію Єндлеви ц. к. лѣкареви повѣтовому, щирому другови Русинôвъ за даръ 5 зр.; и Ярославови и Ярославовôй Ильницкимъ за даръ 2 зр., — разомъ 22 зр. До тыхъ датков спонукавъ п. Герасимовичь, ветеринарь тамошный, на дружныхъ сходинахъ у п. Струмѣньского. — В. Ильницкій, голова комітету.

— **Стяганє памятковыхъ монетъ по 2 зр.** Якъ звѣстно, выбито на памятку срѣбного весѣля Ихъ Величества нашои Цѣсарскои пары въ 1879 р. срѣбнй ґульдены такои величины и вартости якъ звычайнй срѣбнй штуки по 2 зр. разомъ. Мимо того, що сй монеты мають нумізматичну вартôсть, то всежь таки они зачисляють ся до звычайныхъ срѣбныхъ грошей и длятого й они наслѣдкомъ закона зъ 24 марта 1893 р. мають бути стягненй. Пригадуємо длятого, що такъ само и сй монеты якъ звычайнй срѣбнй двоґульденовй штуки будуть въ цѣсарскихъ касахъ приниматися при уплатѣ або до вымѣны лишь до дня 31 липня 1893 р. По сѣмъ часѣ стратять они свою вартôсть грошеву и перестануть зовсѣмъ курсувати.

— **Столѣтнй роковины уродженя Коляра** обходжено у Вѣдни дня 29 м. м. величавымъ концертомъ. На другій день по концертѣ зôбралось до 20 вѣденьскихъ славяньскихъ товариствъ у великôй сали Ґопнера и густо наповнили салю. Посыпались промовы и тоасты на всѣхъ бесѣдахъ славяньскихъ. Мѣжь иншими промовивъ по нашому вôдпоручникъ „Громады“ вѣденьскои академикъ п. Студиньскій, зазначивъ становище свого народу руского и вôддавъ честь пок. Колярови. Бесѣда п. Студиньского дуже вподобала ся зôбранымъ Славянамъ, а були тамъ Поляки, Чехи, Словаки, Словѣнцѣ, Болгаре, Сербы, Хорваты. „Яка се гарна мова! се одна зъ найкрасшихъ мовъ помѣжь усѣми славяньскими!“ — говорили однй Славяне, слухаючи мовы п. С. „Мы розумѣли кожде Ваше слово“ — вôдзывались другй и спѣшили до стола „Громады“, щобъ цокнутись чарками. „Слава Украинѣ! — кликали Славяне а саля загремѣла вôдъ

було такои дитины, щобы такъ скоро розвивала ся, якъ єѣ Олюся; що єѣ Мілько бувъ бы першій въ клясѣ, кобы лишь хотѣвъ; що єѣ дѣти зовсѣмъ инакшй якъ всѣ другй и длятого треба умѣти обходити ся зъ ними; що въ школѣ богато вôдъ дѣтей жадають; що єѣ Меланя лишь длятого не научила ся грати, що єѣ учителька не умѣла учити; що Володко лишь длятого лѣнивый, бо дуже здôбный; що учителѣ дуже несправедливй; що сынокъ панѣ З. має лишь длятого добру клясу, бо она дає учителеви великй дарунки; що другй матерѣ дуже розпещують свои дѣти; що зъ учительками не можна дати собѣ рады, бо они не розумѣють ся на выховуваню дѣтей; що єѣ Оленка зовсѣмъ не злослива, лишь не треба єѣ дразнити; що єѣ дѣти вже бы учили ся, колибъ було кому имъ добре выложити; що зъ дѣтьми (розумѣє ся, зъ иншими) треба остро обходити ся; що то все неправда, коли другй матерѣ кажуть, що ихъ дѣти такъ добре учать ся, — они лишь такъ хвалять ся; що то не яло ся такъ власнй дѣти выхвалювати и що она нѣколи того не робить.

Що думає собѣ молода дѣвчина:

Що то хтось добре придумавъ, що чоловѣкъ може жити; що свѣтъ наставъ тогоднядня, коли єѣ именины; и що то нѣколи не було такихъ людей, про якихъ учать въ исторіи; що сонце лишь на то свѣтить, щобы она розтворила свою нову парасольку; що всѣ люде ззирають ся на ню, коли она має на собѣ нову сукню; що треба чимъ скорше то забути, що научила ся въ школѣ, бо то все до нѣчого не здало ся и выдумане лишь на то, щобы мучити дѣтей въ школѣ; що зовсѣмъ не потреба знати, кôлько мешканцѣвъ має Львôвъ або Прага, коли хтось має такй синй очи, якъ она; що нема нѣчого красного на свѣтѣ якъ баль; що важнôсть житя, о котрôй тато говорить, то лишь выдумка родичѣвъ, щобы все ще страшити дѣти, хочь вже трохи на иншій ладъ, якъ давнѣйше коминяремъ; що недужимъ лишь такъ здає ся, що они слабй, бо она того зовсѣмъ не чує; що зъ часомъ буде мати всего, чого забажає, ба навѣть ще бôльше; що то завсѣгды буде такъ само; що двацять и два роки то вже дуже богато и она до того часу не дожиє; що она въ зеркалѣ таки не погано выглядає; що єѣ приятелька страшно „шнурує ся“ а все таки станъ єѣ не такій тоненькій, якъ у неи; що офіцирьі лишь на то жиють, щобы танцювали и сальоны украшали; що то якійсь безглуздый чоловѣкъ, що то такъ надскакує Аннѣ та Евцѣ; що то все неправда, коли мамы и тѣтки розказують, що они були колись хорошй; що другй мамы роблять своимъ донькамъ бôльше приємности, якъ ѣй робить єѣ мама; що то лишь така вымôвка, коли тато каже, що не має грошей на фаталашки; що Марійка дуже зарозумѣла, коли думає, що панъ А. до неи залицяє ся, бо у него зовсѣмъ иншій ґустъ; що то дуже нуднй тй книжки, котрй позваляють ѣй читати; що она все розумѣє, що стоить въ иншихъ книжкахъ; що „робота“ то слово, котре лишь для другихъ має значѣнє; що то дуже нудно на свѣтѣ, коли нема якого панича, щобы ѣй шептавъ краснй слова до уха; що она дуже згôдлива, лишь єѣ сестры та приятельки вѣчно бы перечили ся; що она все правду каже; що ѣсть мало; що зъ єѣ братами годѣ вытримати, бо они насмѣвають ся зъ єѣ идеалôвъ; що то рѣчь неможлива, щобы она остала ся старою панною; що то не потреба любити свого мужа, але строити ся та возити ся по театрахъ и баляхъ, то рѣчь конче потрѣбна, хочь бы про людске око.

Що думає собѣ старый кавалєръ:

Що нема то якъ свобода; що его приятелѣ люде дуже нерозважнй и дураки, коли дали ся зловити; що вôнъ хотѣвъ бы побачити ту принаду, на котру вôнъ бы имивъ ся; що єму й на гадку не прийшло бы жити зъ якоюсь „чужою“; що въ супружествѣ не выгôдно анѣ чоловѣкови анѣ жѣнцѣ, хиба лишь приятелеви дому; що длятого лѣпше бути приятелемъ дому, якъ оженити ся; що женщина доти мила, доки не есть нашою жѣнкою; що господиня лѣпше дбає про него, якъ бы дбала жѣнка; що вôнъ показавъ бы ѣй заразъ дверѣ, колибъ она схотѣла лишь трохи бôльше єму розказувати; що жѣнка — то клопôтъ, котрый богато коштує; що єму старымъ кавалеромъ такъ выгôдно, що й на думку єму не приходить зробити якусь змѣну въ своѣмъ житю: що на само слово „теща“ утѣкъ бы таки вже вôдъ престола; що всѣ матерѣ въ крузѣ его знакомыхъ полюють на него; що вôнъ потребує лишь вытягнути руку а заразъ знайдесь дѣвчина; що его бы всѣ высмѣяли, колибъ до того прийшло; а наконець, що ще часъ зробити таку дурницю, коли чоловѣкъ змѣркує, що вже старѣє ся.

Що думає собѣ стара панна:

Що она остала ся старою панною, бо такъ хотѣла, була бы мала не одного але десять,

спѣву „Ще не вмерла Украина“. Була се перша маніфестація „Громады“ въ ширшôмъ кружку Славянъ и она повелась знаменито. Словѣнець посолъ Ферянчицъ просивъ въ комітетѣ, щобъ ему представлено п. Студиньского и говоривъ зъ нимъ близько годину про нашû вôдносины и житє. Другû Громадяне кинулибь помѣжь Болгаръ, Чехôвъ, Словакôвъ та Сербôвъ и информували ихъ про нашъ народъ, житє и літературный рухъ.

— **Огнѣ.** Въ Старуни погорѣла двѣ недѣли тому назадъ въ самъ шабасъ коршма; кажуть, що була асекурована, а жидъ хотѣвъ єѣ продати и перенести ся до Станіславова, але нѣхто не хотѣвъ єѣ купити. Въ зимѣ погорѣла такожь коршма въ Старуни, въ ночи повставъ огонь, погорѣло кôлька штукъ худобы.

— **Крадѣжь въ церквѣ.** Въ ночи зъ дня 30 на 31 мая обôкравъ якійсь злодѣй церковь въ Битьковѣ; приставивъ собѣ драбину, вôдбивъ вôкно, та взявъ скарбону, въ котрôй було звышь 30 зр. Саме тôлько треба було ще доплатити маляреви за мальоване церкви. Скарбону найшли розбиту въ лѣсѣ Цѣкава рѣчь, по що варта коло церкви! Видко, добрый сонъ удавъ ся вартôвникамъ, коли не чули, якъ злодѣй поравъ ся въ церквѣ

— **Розбôйничій нападъ.** Дня 14 мая зайшовъ якійсь пройдисвѣтъ до коршмы лежачои при гостинци ведучôмъ въ Солотвину, а належачôй до Бобчи, та тутъ усѣвъ собѣ на спочинокъ. Жидъ саме тодѣ выбиравъ ся въ мѣсто. Коли вôнъ выѣхавъ, волоцюга взявъ ся въ присутности жидôвки добирати ся до столика, а позаякъ она не допускала его до того, тожь вôнъ вхопивши сокиру тупицю, зарубавъ єѣ кôлька разôвъ въ голову и руку вкрутивъ чи вломивъ. Позаякъ зачувъ, що люде надходять, забравши щось зô 3 зр. утѣкъ. Кобъ хто бувъ сейчасъ за нимъ шукавъ, бувъ бы его найшовъ въ сусѣдныхъ селахъ, бо его тамъ стрѣчали а такъ Богъ знає, де за нимъ глядѣти.

— **Найдені дорогоцѣнности.** У дезертира въ 45 полку въ Тарновѣ Адама Наварского вôдобрано богато краденыхъ, дорогихъ рѣчей: брошки золотû и срѣбнû зъ дорогими камѣнцями, ланцушокъ, сережки, бразлеты, шпильки до краватокъ, спинки, перстенѣ и т. п. Тû всѣ рѣчи ховавъ дезертеръ Наварскій въ округлôй, зеленôй, паперовôй коробцѣ зъ етикетою аптики пôдъ чорнымъ орломъ И. Шлязінґера въ Калуши. Рѣчи тû находять ся въ ґарнізоновомъ судѣ въ Тарновѣ и тамъ по нихъ треба зголошуватись, коли хто має доказы, що се его власнôсть.

— **Самоубійства.** Дня 29 мая о 3 ôй годинѣ въ ночи вôдобравъ собѣ житє въ Перемышли выстрѣломъ зъ карабіна Юстинъ Касперскій воякъ 77 полку пѣх., родомъ зъ Быкова въ повѣтѣ самборскôмъ. Причина самоубійства незвѣстна. — Въ Бруцѣ надъ Литавою вôдобравъ собѣ житє Константинъ Петровскій, студентъ правъ и резервовый офіцеръ, выстрѣломъ зъ карабіну.

— **Новû поклады соли.** Зъ Добромиля доносять що дня 30 мая надыбано въ новôмъ закопѣ сôльнôмъ въ Ляцкôмъ въ глубинѣ 95 метрôвъ на обильнû поклады соли. Закопъ сей почали копати передъ $1^1/_2$ рокомъ, сôль довго не показувала ся и вже говорено о закрытю салинъ въ Ляцкôмъ. тожь коли теперь вôдкрыто поклады соли, розôйшла ся вѣсть о тôмъ блыскавкою по околици, бо згадана солеварня єсть важнымъ жереломъ заробку для доохрестныхъ селянъ.

— **Рублѣ въ листахъ.** Мѣжнародне бюро почтове въ Бернѣ оголошує розпоряджене, подане вже до вѣдомости россійского міністерства торговлѣ, що не вôльно посылати россійскихъ грошей паперовыхъ въ листахъ звычайныхъ або порученыхъ въ торговельныхъ вôдносинахъ зъ Россією. Коли-бъ россійскû почты не примѣнювали ся до сего розпорядження, то зъ грошей находячихъ ся въ листѣ, буде потручувати ся 25% яко мытова кара.

— **Дорога суджена.** Властитель каменицѣ у Вѣдни Иванъ Штайндль, вдовець давъ сими днями знати поліціи о такôй своѣй пригодѣ: Въ мартѣ сего року приймивъ вôнъ бувъ 38-лѣтну служницю Марію Моръ, изъ Стиріѣ за господиню. Моръ — каже Штайндль — умѣла менѣ такъ завернути голову, що коли менѣ сказала, що она по якійсь тѣтцѣ має дôстати въ спадщинѣ 18.000 зр, я постановивъ зъ нею повѣнчати ся. При кôнци мая сказала Моръ, що хоче ити на вôдпустъ до Марія-Таферль и я ѣй позволивъ та ще купивъ ѣй дорогу тоалєту до подорожи и цѣнный золотый годинникъ дамскій, та давъ ѣй на дорогу 400 зр. Але на дармо чекавъ я, коли она поверне. Я поѣхавъ до Штокеравъ звѣдати ся, чи тамъ єсть тота єѣ тѣтка, по котрôй она мала дôстати 18.000 зр., а тамъ менѣ сказали, що Моръ то звычайна обманиця и передъ двома роками обманула такимъ способомъ якогось тамошного урядника. Штайндль розповѣвъ дальше, що его „суджена“ була кумою при миропомазаню однои панны доньки его знакомого и вôнъ давъ ѣй значну суму грошей на куплене дарункôвъ для тои панны а она набрала тû дарунки по склепахъ безъ грошей а грошѣ собѣ взяла. За хитрою судженою пошукує теперь поліція.

— **Страшне нещастє** стало ся сими днями въ театрѣ въ италіяньскôмъ мѣстѣ Ліворно. Саме пôдчасъ представленя оперетки „Дзвоны въ Корневіль“, по другôмъ актѣ упала зъ найвысшои ґалеріѣ ажь на партеръ чотиролѣтна дитина и забила ся на мѣсци въ такъ страшный спосôбъ, що голова нещасливôй розскочила ся на дрôбнû кусиѣ. Середъ публики выкликала ся пригода страшный переполохъ и представленє заразъ перервано. Поганый звычай забирати малû дѣти до театру, єсть видко, не може у насъ, але й деинде, а прецѣ то не повинно бути, бо мала, а навѣть хочь бы й бôльша дитина не розумѣєсь на сценічныхъ представленяхъ театръ взагалѣ для старшихъ осôбъ а не для дѣтей.

— **Хто сказавъ правду?** Сими днями судили у Вѣдни якогось робôтника Перца за те, що вôнъ побивъ та поломивъ въ чужôй хатѣ все що було, и допустивъ ся оскорбы поліціяна. Судья пытає поліціяна: Скажѣть же намъ чи Перецъ бувъ пяный? — Поліціянъ: Нѣ, вôнъ зовсѣмъ р о з у м н о говоривъ: — Судья: А щожь вôнъ говоривъ? Поліціянъ: Ганьбивъ мене послѣдными словами. — Судья до обжалованого: Для чогожь вы наробили такои шкоды та ще и поліціяна ганьбили? — Обжалованый; Бо якъ и упю ся, то зъ мене велика скотина. — Переца засуджено на шѣсть мѣсяцѣвъ арешту

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха** за минувшû добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 3 до 12 год. въ полудне дня 5 Червня середна теплота була + 12·0° Ц., найвысша + 13·2° Ц. вчера по полудни), найнизша + 11·0° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (760). Вѣтеръ буде пôвнôчно-всхôдный, мѣрный, теплота пôднесе ся до + 15·0° Ц., небо буде легко захмарене, хвилевый малый дощь.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 5 с. м.: пшениця 8·75 до 9·25; жито 6·25 до 6·75; ячмѣнь 5·50 до 6·—; овесъ 6·50 до 7·—; рѣпакъ 13·— до 13·50; горохъ 6·75 до 9·—; вика 5·— до 5·50; насѣнє льняне 11·75 до 12·—; бôбъ 9·— до 11·—, бобикъ 5·— до 5·50; гречка —·— до—·—; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 75·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 25·— до 26·—; анижь 37·— до 38·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 65·— до 70·—; спірітусъ готовый 16·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Инсбрукъ 5 мая. Въ Наслерайтъ згорѣло 42 домôвъ вразъ зъ будынками господарскимя; зъ людей нѣхто не згинувъ.

Софія 5 червня. Выборы до слѣдуючого собраня розписано на день 30 липня.

Берлинъ 5 червня. Въ Кірнъ коло Кобленціѣ експльодувавъ вôзъ зъ порохомъ переѣзджаючій черезъ мѣсто. Наслѣдкомъ сеи експльозіѣ згинуло 2 людей, 13 єсть покалѣченыхп а 30 домôвъ зпачно ушкодженыхъ.

За редакцію вôдповѣдая Адамъ Креховецкій

колибъ ѣй було лишь того хотѣло ся; що женщины, котрû зловили собѣ мужѣвъ, то поганû зальотницѣ; що мужчины не мають, анѣ ґусту, анѣ розуму; що й она була колись на стôлько хороша, що моглабъ була завернути голову не одному; що мужчины все лишь зъ такими женять ся, котрû не для нихъ; що супружество все таки щось неприличного и тому она не могла зважити ся, а впрочôмъ то й такъ ще не запôзно.... вôддають ся ще й старшû.

Що думає собѣ свекруха:

Що єѣ сынъ бувъ бы зовсѣмъ инакше оженивъ ся, колибъ бувъ єѣ послухавъ; що єѣ невѣстка не мала права й очей зняти на него; що єѣ сынъ заслуживъ собѣ на лѣпшу жѣнку; що єѣ то дуже болить, що она въ домѣ сына не має навѣть права служницю посварити; що єѣ невѣстка бунтує сына противъ неи; що невѣстка зле выхована, та й не дивота, коли має таку матѣрь; що невѣстка не розумѣє ся на господарствѣ; що єѣ бѣдный сынокъ вôдъ коли оженивъ ся, чимъ разъ бôльше марнѣє, бо нема кому добре зварити; що она, жѣнка котра вже трицять лѣтъ якъ вôддана, могла бы прецѣ дати добру раду, але єѣ не хотять слухати; що невѣстка дуже любить строити ся и готова єѣ сына таки зовсѣмъ зруйнувати; що она залицяє ся до приятелѣвъ свого чоловѣка; що не умѣє обходити ся зъ дитиною и не журить ся про ню: що вôнъ занадто добрый для неи; що она мусить пильнувати господарства, коли невѣстцѣ не хоче ся; а вôдтакъ, що она найтерпеливѣйша и найлѣпша свекруха на свѣтѣ.

Що думає собѣ теща?

Що она дала зятеви золото не жѣнку и вôнъ повиненъ ѣй бути вдячный за то щастє, що она мусить боронити свою дитину, коли зять єѣ катує; що все бы розлетѣло ся, наколибъ она своимъ досвѣдомъ не помагала донцѣ; що єѣ донька зъ лѣпшого роду, якъ зять; що вôнъ не умѣє оцѣнити тыхъ користей, якû має зъ того, що оженивъ ся зъ єѣ донькою; що зять, то конечна бѣда, але все таки бѣда; що єѣ зять то особливо упертый чоловѣкъ и що повиненъ бути радъ зъ того, що має таку спокôйну и добру тещу, бо инша то...!

Що думає собѣ дитина:

Що то треба дуже довго чекати, закимъ стане ся старшимъ; що учителѣ лишь на то, щобы дѣтемъ допѣкати; що въ небѣ то такъ, якъ у цукорни; що Ляморъ думає такъ якъ чоловѣкъ; що вôнъ щасливый, бо не потребує учити ся граматики; що старшû сестры то щасливû и не були нѣколи малыми; що грошѣ ростуть у татовôй скрини и вôнъ має ихъ, кôлько ему захоче ся; що листоносъ бере листъ и несе его до Станіславова або до Тернополя; що сидуха то найщасливѣйша особа, бо тôлько яблокъ та всѣлякихъ ласощѣвъ передъ нею на столѣ; що паперцѣ, що висять часомъ на дротахъ телеґрафічныхъ то телеґрамы; що сонце и мѣсяць завѣшенû на шнурочкахъ на небѣ; що чемнû дѣти дають злый примѣръ, бо ихъ все ставлять за примѣръ другимъ; що коли єсть ся старшимъ, то вже можна все робити и що цѣла рѣчь лишь въ тôмъ, щобы вже разъ бути старшимъ.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.